

2000

Eind mei 2000 waren mijn man Arno en ik (Baukje) voor het eerst op Kreta en na een paar dagen wisten we al, het klinkt heel cliché, hier voelden we ons thuis: wat een vriendelijke mensen, wat een mooi eiland, wat een heerlijk klimaat, wat een mooie natuur etc. etc. (en dan heb ik het heerlijke eten nog niet eens genoemd). De echte Kreta-fan herkent dit gevoel vast wel.

Gouves

Het eerste jaar op Kreta verbleven we in het dorp Gouves aan de noordkust van Kreta, ± 20 kilometer ten oosten van Heraklion. En ± 10 kilometer voor Chersonissos. We hadden een appartement gehuurd naast het restaurant "Megas Alexandros". Hiervan was Giannis de trotse eigenaar en samen met zijn moeder maakte hij de lekkerste Griekse maaltijden. We wilden ook wel eens enkele andere restaurantjes in de buurt eten, maar uiteindelijk kwamen we telkens iedere keer weer bij Giannis terecht. Hij wist ons veel te vertellen over Kreta, de bevolking en toen hij een keer inkopen moest doen in Heraklion zijn we met hem mee geweest. Giannis woont zelf in het centrum van deze stad, maar hij vindt het een vieze stad: het stinkt er, het is er altijd druk en vol lawaai. Hij nam ons mee naar een marktplaats, waar geen toerist te bekennen was. Het was op een pleintje, ergens midden tussen de huizen en alles, maar dan ook alles werd er verkocht: groente, brood, kleding, vis en vlees, zelfs levend. Er zat een man met 2 duiven in een kooitje en dat kooitje stond in de brandende zon. Ik vond dat zo zielig voor de duiven en ben toen voor de kooi gaan staan om te zorgen dat de beestjes een beetje schaduw kregen en heb toen met mijn voet heel voorzichtig de kooi steeds verder onder de kraam geschoven, zodat de duiven lekker in de schaduw stonden.

Skotino

Van Giannis en ook van de eigenaar van het appartementencomplex, Michalis hoorden we veel over de omgeving van Gouves, dat in dit jaar (2000) nog een kleine toeristenplaats in opkomst was. Zo vertelde Michalis dat er in het nabijgelegen dorp Skotino, waar hij geboren was, een grote grot is, de grot van Agia Paraskevi. Jaren geleden had hij deze bezocht, maar door een aardbeving is de grot gedeeltelijk ingestort. Het is nu te gevaarlijk om hem te bezoeken daarom heeft men er een groot hek omheen gezet. Wij wilden er graag een keer naar toe en omdat we graag wandelen, zouden we er lopend heen gaan het was ± 10 kilometer. Na het ontbijt gingen we op weg naar Kato Gouves, oude dorp Gouves dat ongeveer 4 kilometer landinwaarts en 100 meter hoger ligt. De weg steeg geleidelijk, dus dit was een goede warming up. We konden gewoon over de asfaltweg lopen, dus dat liep lekker gemakkelijk. Na Kato Gouves volgden we de weg verder omhoog, naar het dorpje Skotino, waar slechts 142 mensen wonen. Het leek alsof de tijd hier had stilgestaan. In het midden van het dorp was een kleine school die zo uit het boek van Ot en Sier

kon komen. Op een bankje in de schaduw zaten een hoogbejaarde man en vrouw en zij las hardop voor uit een boekje dat waarschijnlijk als oud vuil ergens heel lang gelegen had. Wij kregen de indruk dat het niet zo veel uitmaakte wat de vrouw las, maar dat ze het lezen aan het oefenen was. Sommige bladzijden waren half afgescheurd of zo vies dat ze bijna niet te lezen waren.

grot van Skotino

“Oerend hard”

Michalis had ons verteld dat we na Skotino de asfaltweg moesten volgen tot we in de bocht een taverne zagen en als we de grot wilden bezoeken konden we daar de sleutel van het hek vragen. Vanaf de taverne was het nog ongeveer een kilometer naar de grot. Hij had ons niet verteld dat het laatste gedeelte van deze weg behoorlijk steeg en voorzien was van veel scherpe bochten. Er reden niet alleen auto's en brommers (hard!!!), maar ook veel driewielige tractoren

met een grootvader aan het stuur op weg naar familie. Het was namelijk zondag en dan gaan veel Kretenzers op familiebezoek. Net voor een bocht hoorden we een vreselijk hard motorgeluid dichterbij komen en op onze hoed liepen we vlak langs de kant van de weg verder en ja hoor... daar kwam hij aan... een brommer (in Nederland zouden we het een "very oldtimer" noemen met daarop een jongen van ca. 10 jaar met achterop zijn vader die hem brommerles gaf. Deze eerste les had waarschijnlijk als titel "zo hard mogelijk berg af!"

Aangezien we toen echt aan een pauze toe waren stopten we bij de taverne in de bocht om een frapje (ons gezegde voor een café frappé of ijskoffie) te drinken. De eigenaar en zijn familie zaten net aan tafel toen wij binnenkwam. Gelukkig hadden we ons Griekse boekje bij ons, want iedereen sprak alleen maar Grieks. We hadden het idee dat hier niet vaak toeristen kwamen en dat wij dit jaar de eersten waren. We konden de eigenaar niet goed duidelijk maken dat we de grot wilden bezoeken, dus verlieten we na een heerlijke ijskoffie de taverne zonder de sleutel te vragen. Bij de taverne zagen we al snel een bord met daarop "cave" (grot), dus het kon niet missen.

De asfaltweg ging over in een zandweg en al gauw liepen we tussen uitgestrekte landerijen met af en toe een huisje of hutje in de verte. Het deed een beetje denken aan alleen op de wereld.

In de verte zagen we wat struikgewas en rotsen en een kapelletje en daar vlakbij was de "cave"! Volgens de bewoners van Skotino is de naam van hun dorp afkomstig van de naam van het kapelletje bij de grot: "Agios Nikolaos Skotino".

"Agios Nikolaos Skotino"

Het hek rond de grot stond open en we konden zo naar de ingang van de grot lopen. Normaal gesproken hebben we altijd een klein zaklampje bij ons in de rugtas, maar vandaag dus niet. Arno had wel een aansteker bij zich en hierna liep hij een eindje de grot in. Ik vond de ingang van de grot al geweldig genc en ik hoefde niet ook nog eens naar binnen. Bovendien vond ik het geen prettig idee dat wij beiden in de grot zouden zijn en dat dan iemand op het idee zou komen om het hek op slot te doen. Ik bleef dus (graag) bij het hek in de buu en genoot van de warme zon en de mooie vlinders.

Toen Arno weer te voorschijn kwam uit de grot (ik begon me al een beetje zorgen te maken) vertelde hij dat hij een behoorlijk eind de grot in kon lopen maar dat er duidelijk te zien was dat er een aardverschuiving is geweest. Hel ruimtes waren gedeeltelijk afgesloten door gevallen rotsen.

Om weer terug te keren naar Gouves, moesten we jammer genoeg dezelfde weg teruglopen. Wel liepen we nu bergafwaarts en hadden we een schitteren uitzicht richting Gouves, met de blauwe zee op de achtergrond.

In Kato Gouves vonden we het tijd voor een koele drank en een hapje en ook hier spraken de mensen vrijwel alleen Grieks. Met het vooruitzicht op een fris duik in de zee, verliep het laatste deel van de wandeling heel vlot.

Toen we later Michalis spraken en vertelden dat we 2 oudjes op een bankje zagen met een oud boekje, vertelde hij dat dit waarschijnlijk zijn ouders waren. Zij kunnen pas sinds kort lezen en zijn echt de schade aan het inhalen en lezen alles wat los en vast zit.

Toen Michalis hoorde dat we het hele eind naar de grot gelopen hadden, verklaarde hij ons voor gek: dat doe je toch niet. Wij dus wel!!! Inmiddels waren we er echter wel achtergekomen dat de Kretenzer beslist niet gaat lopen als hij ook met de auto kan. Het was zelfs een keer zo erg: wij zaten bij Gian op het terras te eten toen we langs de kant van de weg water zagen stromen. Toen Giannis dit zag, bedacht hij zich niet en sprong in zijn auto en reed ongeveer 50 meter verderop de straat in, waar een appartementen complex met een zwembad stond. Hij stapte uit de auto en vroeg of ze niet weer het zwembad op deze manier leeg wilden laten lopen. Dat kon men niet maken. Echt waar, er zijn ook Kretenzers die zich zorgen maken over het milieu. Hij stapte weer in de auto en kwam terugrijden!!! Wij zaten perplex.

"Agia Paraskevi"

Er staat een interessant verhaal (in het engels) met foto's over de grot van "Agia Paraskevi" in Skotino op de site www.interkriti.org. Ook informatie over Gouves en omgeving is hier te vinden.

Voor de liefhebber heb ik het verhaal over de grot van "Agia Paraskevi" in Skotino vertaald.

Deze grot is één van de grootste grotten in de provincie Heraklion. Hij ligt ten noordwesten van het dorp Skotino en ligt 225 meter boven zee niveau.

De ingang van de grot is indrukwekkend: een grote poort, 27 meter breed en 10 meter hoog. Aan de rechterkant kun je de ruïnes zien van een oude kapel waar bovenop de nieuwe kapel, gewijd aan Agia Paraskevi, is gebouwd. Iede jaar is er op 26 juli een feest tegenover deze kapel.

Er loopt een pad vanaf de ingang van de grot naar beneden en deze leidt naar een grote en imposante kamer, genaamd "Mega Nao". Deze ruimte is 130 meter lang, 33 meter breed en 30 meter hoog. In deze kamer bevindt zich een indrukwekkende hoeveelheid stalactieten, sommige reiken tot aan de vloer. Verschillende figuren kunnen hieruit opgemaakt worden: het hoofd van een vrouw, een lachend kind, een liggende hond, een beer. Verder naar beneden bevindt zich een kleinere kamer, bekend als het "altaar", waar offerandes werden gehouden. Deze ruimte is 24 meter lang, 8,5 meter breed en 25 meter hoog. Afvoeren in het vloeroppervlak werden waarschijnlijk gebruikt bij offerandes aan de god van de onderwereld (afvoer van bloed, olie, wijn etc.) Aan de linkerkant van de eerste kamer bevindt zich "Adyton", 15 X 8 X 2,3

meter, en deze ruimte leidt naar een ander ingang van de grot. De meest spectaculaire kamer, bekend als "Adoration Hall", tussen "Altaar" en "Adyton" ligt 50 meter dieper dan de ingang. Deze "Adoration Hall" heeft een afmeting van 12 x 12 x 10-15 meter. Een grote gang, 12 meter lang en 2 meter breed, leidt naar deze kamer, die 's winters volloopt met water tot een derde van de hoogte. Hoger op ligt de "Praying Room". Deze ruimte is kleiner (7,5 x 5 meter) en heeft veel stalactieten en stalagmieten die zuilen vormen en die deze kamer een zekere charme geven. Je kunt veel namen lezen, die door de jaren heen in de muren van de grot zijn gegraveerd. Tot slot een kleine plek, plaatselijk bekend als "de kleine kapel", 12,5 meter lang en 1,5-5 meter breed. De lengte van de grot is 450 meter en de totale oppervlakte van de grot is meer dan 2500 vierkante meter.

In 1933 vonden de eerste opgravingen plaats door Evans en Pendlebury, in 1953 gevolgd door P. Faure en in 1962 door archeoloog Davares. Uit de archeologische vondsten blijkt dat de grot een heiligdom was en is gedurende een lange periode (sinds de midden Minoïsche jaren: 1900 voor Christus, tot Romeinse tijd). Toen werd het een Christelijk heiligdom. Uit verschillende offerandes die in de grot gevonden zijn en uit verschillende aanwijzingen op de zuilen van de stalactieten en stalagmieten, blijkt dat de grot een periode gewijd was aan de godin Britomaris. P. Faure kwam na een lange studie tot de conclusie dat deze grot feitelijk het beroemde labirynth van Knossos is.

Met de auto naar het westen

Tijdens ons verblijf in Gouves hebben we ook enkele dagen een auto gehuurd om de rest van het eiland een beetje te verkennen. We hadden het plan om van Heraklion en Rethymnon naar Chania te gaan. De afstand, 160 kilometer moet te doen zijn, vooral in een pittige Renault Clio waarmee je toch wel de toegestane 90 kilometer per uur kon halen.

We moesten even wennen aan de Kretenzer rijstijl en gewoonten, maar als taxichauffeur was dit voor Arno geen probleem. Hij paste zich gemakkelijk aan en toeterde al gauw net zo vaak en net zo hard als de Kretenzer.

vlees voor de slager

Vanaf Heraklion gaat de snelweg verder richting Rethymnon, met schitterend uitzichten over de zee (wel erg hoog af en toe). Aan de kant van de weg bloe volop witte en roze oleanderstruiken. Minder leuk zijn de vele dode dieren die we aan de kant van de weg zagen. En niet alleen honden en katten, maar ook geiten (van de rotsen gevallen?).

Op plaatsen waar mensen bij een verkeersongeluk zijn omgekomen staan kleine minikapelletjes als gedenkteken. Hier binnenin staat vaak een foto van de overledene, wat olie, wierook en een kaarsje. De familie onderhoudt deze kapelletjes. Sommige zien er na jaren nog prachtig uit, maar andere zijn verroest en bijna onherkenbaar.

Chania

In het drukke centrum van Chania reden we direct naar de parkeergarage, die kon niet missen, want de grote borden "PARKING" waren van veraf al duidelijk te zien. Voor de ingang van de parkeergarage dirigeerde een jongeman midden op straat ons de garage in. Al zou je willen je kon bijna niet eens een andere kant op.

In de parkeergarage viel het ons op dat er zo veel mensen aan het werk waren. Ook hier weer iemand die je de weg wees naar een lege parkeerplaats. Bij het loket in het midden van de garage, ontvingen we een kaartje van de volgende medewerker en dan was er nog iemand aan het werk: degene die het geld aannam.

Na een kop koffie gingen we op weg naar de markthallen. Net zoals in Marseille gebouwd als een vierbenig kruis met in iedere gang andere koopwaar. Vooral verse producten waren hier te koop. Volop vlees (geit, konijn) dat duidelijk herkenbaar boven de vitrines hing. In de gang waar vis werd verkocht werd op vis ter plekke gefileerd en schoongemaakt en zo rond het middaguur werd op verschillende plaatsen vissoep klaargemaakt en gegeten. Het was een drukte van belang in de markthallen, erg veel lawaai, je waant je in een medina in e

Oosters land. Wij waren jaren geleden in Tunesië en daar had je dezelfde sfeer als hier. We vonden het bijzonder indrukwekkend en keken onze ogen uit.

Ook buiten de markthallen zie je in Chania veel Oosterse invloeden. We konden ons goed voorstellen dat deze stad de "oude" hoofdstad van Kreta was en eerlijk gezegd vonden we Chania veel mooier dan Heraklion, de huidige hoofdstad. Midden in de stad zie je in de kleine tuinen bij de huizen fruitbomen vol citroenen en sinaasappels en in de drukke straten zie je niet alleen hypermoderne supermarkten, ook een 'marskramer' rijdt door de stad op zijn brommer, zwaarbeladen met huishoudelijke spullen en strandballen. Een soort mobiele winkel van sinkel.

marskramer

Vrisses

Op de terugweg naar Rethymnon kwamen we langs Vrisses en volgens de toeristengidsen kun je hier de lekkerste yoghurt met honing eten. Aangezien we wel trek hadden in iets lekkers, stopten we in dit kleine plaatsje en aten op een mooi plein, onder grote bomen onze yoghurt. Het was lekker, maar niet echt bijzonder. Enkele dagen later ontdekten we dat we net niet bij de goede taverne waren geweest.

Langs de snelweg zagen we op veel plaatsen mensen fruit verkopen. Vooral sinaasappels en citroenen. De een had een complete fruitstal in de berm staan terwijl de ander de plastic tasjes met sinaasappels in de bomen had gehangen.

Rethymnon

In de loop van de middag kwamen we in Rethymnon aan en ook dit is een bijzonder sfeervolle stad. Vooral de terrasjes aan de Venetiaanse haven zijn bij de toeristen erg geliefd en de restaurant-eigenaren weten dit erg goed en spelen daar goed op in. Terwijl we daar zaten hebben we hun "spel" goed kunnen volgen. Zodra er een groepje toeristen komt aanlopen probeert een van de medewerkers de mensen naar zijn stoelen te lokken en probeert hij te achterhalen uit welk land de toeristen komen. Zodra de toeristen heerlijk in de stoelen met dikke zachte kussens zitten, volgt de volgende stap: de medewerker gaat naar binnen en geeft door uit welk land de toeristen komen en een ober, die heel toevallig (!?!) de taal van de toeristen kent loopt naar c

groep toe en verwelkomt hen in hun moedertaal. En of dit nu Engels, Duits, Zweeds of Nederlands is, hij kent de belangrijkste woorden en weet de mens op een leuke, gastvrije manier te bedienen. Na een bezoek aan het Venetiaanse fort en aan de oude binnenstad gingen we weer terug in de richting van Heraklion en Gouves.

rijstijl

Toen we vlakbij Heraklion waren was het inmiddels helemaal donker geworden en de autoverhuurder Michalis had ons nog zo op het hart gedrukt om niet in het donker te gaan rijden, want je kon niet weten met die Kretenzers.

Nou dat hebben we geweten: vlak voor Heraklion kruist de snelweg de "grote weg vanaf Heraklion naar het zuiden, een soort klaverblad. Wij konden de weg gewoon blijven volgen. Opeens zagen we (rode) achterlichten steeds dichterbij komen in plaats van verder weg. Arno minderde vaart en opeens zagen we weer aan de hand was. Een Kretenzer was tot de ontdekking gekomen dat hij de afslag richting het zuiden had gemist. Maar dit was geen probleem voor hem hij reed gewoon in zijn achteruit terug om zo alsnog de goede afslag te nemen!!! Schrik, slik, zucht!!! Tegen tien uur waren we weer heelhuids terug Gouves.

Spinalonga

Nadat we een stukje West-Kreta gezien hadden, wilden we ook een dag richting Oost-Kreta, naar de Lassithi hoogvlakte. Via Agios Nikolaos, reden we naar het noorden om een bezoek te brengen aan het leprozen eiland Spinalonga.

Wij kochten een kaartje voor de overtocht naar het eiland en hebben het eiland op eigen houtje bezocht. De informatie die we nog niet gelezen hadden hoorde we volop van de gidsen om ons heen. Wij vonden het bijzonder indrukwekkend maar ook erg triest. Op sommige plaatsen kon je bijna voelen dat er heel veel pijn en verdriet was geweest. Het was niet echt iets waar je vrolijk van wordt

Kritsa

Vanaf hier vertrokken we richting Kritsa, een bergdorp met een grote byzantijnse kerk met muurschilderingen. In dit dorp, met hele smalle straatjes worden veel souvenirs verkocht in piepkleine winkeltjes. Op een parkeerplaats bij een kerk genoot ik van het mooie uitzicht, toen een oud, klein vrouwtje in het zwart gekleed mij aansprak. In eerste instantie begreep ik niet wat zij bedoelde. Toen even later Arno bij ons kwam staan klampte zij zich bijna aan Arno vast met hetzelfde verhaal dat ze mij al had verteld. Toen ik het voor de tweede en derde keer hoorde begon ik het te snappen: deze oude vrouw had (volgens haar) lepra in haar ogen en zij wilde graag geld. Ik vond het eigenlijk best zielig, maar kon me niet aan de indruk onttrekken dat het verhaal niet helemaal klopte en dat dit een manier was om een centje bij te verdienen. We verlieten de parkeerplaats om weer terug te wandelen naar onze auto en vertrokken richting Lassithi hoogvlakte.

Lassithi hoogvlakte

Om hier te komen moesten we wel weer dezelfde weg naar Agios Nikolaos terugrijden en vanaf daar konden we naar de hoogvlakte rijden. De weg hiernaar toe is prachtig en de hoogvlakte zelf is heel bijzonder. Op zo'n hoogte (800 meter) een grote vlakte met volop graslanden en een paar windmolens. Volgens de toeristenboekjes staat de vlakte vol met windmolens, maar deze bijna allemaal verroest en hebben geen wieken meer. Enkele molens zijn nog tact en met een beetje fantasie kun je je voorstellen dat het een mooi gezicht geweest moet zijn zo'n vlakte vol windmolens. Toen we bij de geboortegrot van Zeus aankwamen om deze te bezoeken ging die net dicht (het was inmiddels 17.00 uur).

Meer van Zaros

Ook het zuiden van Kreta wilden we nog graag zien en dat betekende weer een ochtend op tijd opstaan en met onze Renault Clio weer op pad. We gingen op weg naar Heraklion en daarna namen we de weg naar het zuiden. Dit heet een grote weg, maar naar onze begrippen is het een gewone B-weg. In het plaatsje Zaros stopten we om een kijkje te nemen bij het meer van Zaros en de kloof van Rouvas.

We parkeerden de auto in het centrum van het dorpje en gingen lopend naar het meer. Het was veel verder dan we dachten en ook veel warmer, maar gelukkig ook hier hadden ze een taverne, en wat voor één: een taverne met een eigen forellenkwekerij!!!

Na een koele café frappé en een Griekse omelet konden we er weer tegen en liepen we verder richting het meer. Dit was prachtig, mooi blauw water, het leek wel namaak zo blauw. Hele grote vissen (karpers?) zwommen in het water en ook hoorden we kikkers kwaken.

meer van Zaros

Rouvas kloof

Bij het meer was een kleine taverne en daar begon ook de wandeling naar de kloof van Rouvas. We hadden niet echt de goede schoenen aan voor een wandeling in de bergen (sandalen), maar we zouden ook maar een klein eindje gaan lopen. Het was helemaal uitgestorven daar, we kwamen niemand tegen roken alleen de heerlijke tijm, rozemarijn en salie. Het was een mooie omgeving, we zagen ook veel roofvogels in de lucht. De route was aangegeven met gele stippen op de rotsen en voerde langs smalle paadjes steeds verder omhoog. Op een gegeven moment waren we toch wel erg hoog in de bergen omdat we ook nog naar Matala wilden rijden, besloten we terug te lopen. Op dat moment kwam er een man aanlopen die ons in het Duits vroeg of we zijn vrouw gezien hadden. Ze droeg een bloemetjesrok, een groen truitje en een hoed. Wij hadden niemand gezien, dus haar ook niet. De man keek bijzonder teleurgesteld, want zijn vrouw en hij waren samen in de bergen gaan wandelen maar een klein eindje terug zou zijn vrouw op hem wachten, terwijl hij nog een eindje verder zou lopen. Hij zou haar dan weer op de afgesproken plek treffen. Toen hij echter hier weer terug kwam was zijn vrouw er niet. Hij had in de directe omgeving al overal gezocht en geroepen, maar haar niet gevonden. Wij vertelden de man dat we op de terugweg naar Zaros waren en als we zijn vrouw tegen zouden komen zouden we zeggen dat hij hier was. Meer konden we ook niet voor hem doen. We liepen bergafwaarts terug naar het meer, waar het bij de taverne een drukte van belang was met dagjesmensen uit de buurt. Na een rondwandeling rond het meer liepen we terug naar het dorp, naar onze auto. Af en toe vroegen we ons af of de Duitser zijn vrouw al gevonden had.

Matala

In Matala parkeerden we de auto bij het strand en gingen we op weg naar de bekende grotten om deze te bezoeken, maar net als bij de grot van Zeus, waren we te laat: het was zondag en dan sloten de grotten een uur eerder dan anders. Behalve de grotten, waar in de zestiger jaren veel hippies verbleven, was er in Matala weinig te zien. Het is een erg toeristische plaats en op een van de vele drukke terrasjes in het dorp genoten we van een heerlijk koel drankje. Het eerste gedeelte van de terugweg ging over dezelfde weg als de heenreis, maar vanaf Gortis hebben we alleen de kleinere wegen richting de noordkust gevolgd.

Geit

We kwamen door hele kleine dorpjes, waar ze waarschijnlijk niet vaak toeristen zien: de mensen keken namelijk zo verbaasd. Op de wegen was goed te rijden alleen erg smal en soms erg steil of onoverzichtelijk. Bij een van die kleine dorpjes kwamen we binnenrijden en zagen in de verte iets in de boom hangen. We moesten direct aan de snelweg bij Rethymnon denken, waar men aan de kant van de weg de plastic tasjes met sinaasappels in de boom hing voor de

verkoop. Aangezien we eigenlijk wel zin hadden in lekkere sinaasappels, minderde Arno vaart. Vlak bij de boom bleek al gauw dat we ons behoorlijk vergist hadden, want er hing een dode geit in de boom!!! Een man was bezig geit te villen, de kop lag al op straat en de vacht was er al gedeeltelijk af (vandaar de grijze kleur). Ik schrok hier behoorlijk van en dat was aan mijn gezicht waarschijnlijk ook te zien, want de man moest heel erg lachen toen hij mijn reactie zag.

Toen wij 's avonds weer in Gouves waren heb ik bij Giannis lekker vegetarisch gegeten. We vertelden Giannis waar we geweest waren en ook het verhaal over de Duitser die zijn vrouw kwijt was bij de kloof van Rouvas. Ik vroeg me af of hij haar al weer gevonden had. Het liet me niet los, het zou je toch gebeuren. Maar volgens Giannis was deze man nu de gelukkigste man van de wereld! In eerste instantie begreep ik niet wat hij bedoelde, maar toen iedereen begon te lachen snapte ik het, maar ik kon er niet om lachen. Soms als we het over Kri en de kloven hebben, moet ik toch weer even aan die Duitser denken.

Samaria kloof

Net als veel andere toeristen wilden wij ook graag de beroemde Samaria kloof lopen. Dit is niet echt handig als je voorbij Heraklion verblijft. De reis met de bus duurde meer dan 3 uur!!! 's Morgens in alle vroegte vertrokken we en na een ontbijtstop om een uur of half 8, kwamen we tegen 9 uur bij de ingang van de Samaria kloof. Ik vond het indrukwekkend. Eerst een mooie hoogvlakte en dan tussen de bergtoppen de "natuurlijke" trap waarlangs je afdaalde in de kloof. Onze gids had ons gezegd dat we een beetje stevig moesten doorlopen anders zouden we in tijdnood komen en misschien de boot missen. Hij zou al laatste vertrekken, zodat we allemaal voor hem zouden lopen.

Jammer genoeg hebben we in een stevig tempo door de kloof gelopen en niet echt kunnen genieten van al het moois dat je onderweg ziet. Vooral het dorp Samaria, waar nog niet eens zo lang geleden nog mensen woonden en de steile rotswanden op het smalste gedeelte van de kloof waren indrukwekkend.

Ook de bootreis van Agia Roumeli naar Chora Sefkion vonden we geweldig.

Samaria kloof

spierpijn

In Chora Sfakion stond de bus al weer klaar om ons terug te brengen naar Gouves. Wij hadden de pech dat we als een van de laatsten werden afgezet. Wat duurde de terugreis lang!!! En toen we eindelijk mochten uitstappen, wa mijn beenspieren zo stijf, dat ik niet eens normaal het trapje af kon lopen. Ik moets achterwaarts de bus uit. Ik was blij dat we laatste waren en dat niet iedereen mij uitlachte. Het was een hele mooie ervaring en ik heb bijna 3 dag nog kunnen nagenieten met spierpijn. Zelfs de trap naar ons appartement moest ik achterwaarts naar beneden lopen.

strandvakantie

Op een van onze laatste dagen op Kreta, begon het heel hard te waaien en heeft het ook drie hele druppen geregend. En klagen dat de Kretenzers deden...het was maar 18 graden Celsius en koud dat ze het vonden!!! Door d harde wind en de vele wolken vonden wij het ook beslist geen strandweer. Sommige toeristen dachten daar anders over: ingepakt in handdoeken achte een muurtje van strandstoelen lag men beschut op het strand. Je wilt een strandvakantie of je wilt het niet!

Klooster van "Kyra Eleoussa"

Wij vonden het een lekkere temperatuur om een eind te gaan lopen. We had van Henk, een van onze Nederlandse burens gehoord dat er in de buurt van d grot Agia Paraskevi ook restanten van een oud klooster te zien zijn. Hij was e vorig jaar geweest en toen was men net begonnen met de restauratie ervan. Wij wilden er graag een kijkje nemen. Henk bood aan om ons met de auto er naar toe te brengen en dan zouden we de terugweg lopen. Het is maar goed hij ons bracht want we hadden het zelf beslist niet kunnen vinden, het was vanaf de weg bijna niet te zien.

Het voormalige klooster had een behoorlijk groot oppervlak en het was duidel te zien dat men de ruïne aan het restaureren was. We liepen rondom de buitenmuren en in een nis van de muur vonden we een sleutel die paste op c deur van het kerkje dat midden op het terrein stond. Nieuwsgierig hebben w voorzichtig de deur van het kerkje open gedaan, maar al snel werd ons duidel dat ze deze pas geveerd hadden, de verflucht kwam ons tegemoet. We vonde het kapelletje ook al zo wit afsteken tegen de rest van de ruïne.

klooster

Het klooster lag op een mooie strategische plek, behoorlijk hoog op een berg met volop uitzicht rondom. Ook waren duidelijk de verschillende ruimtes van het gebouw te zien, en ook de functie van de ruimtes was soms goed te zien, bijvoorbeeld de slaapvertrekken (heel klein) en de keuken, met een grote schouw. Het uitzicht vanaf deze plek was schitterend.

Henk had ons verteld dat je vanaf het klooster via de bergen terug kon lopen naar de asfaltweg naar Gouves. Dit kon nu dus niet meer, want boven op de eerste berg, had een boer zijn schapen geïnstalleerd en een hek er omheen gezet. Dus zat er niets anders op dan gewoon via de asfaltweg terug te lopen naar Gouves.

Op de site www.interkriti.org staat ook informatie over dit klooster (in het engels).

Voor de liefhebber heb ik het vertaald.

Het klooster van Kyra Eleoussa behoort bij Agaranthou en ligt vlak bij Voritsi, de gemeente Gouves. Het is een ommuurd klooster en de loopgraven zijn nu niet te zien aan de oostkant. De ruïnes zijn duidelijk te zien en hebben een grote archeologische waarde. Aangezien het gebouw op verschillende hoogtes is gebouwd strekt het klooster zich uit over verschillende verdiepingen, met elk verbonden door trappen. De monnikencellen waren gebouwd aan de zuidkant van het zuidwesten en de oostkant van het gebouw. De hoofdingang is driehoekig en bevindt zich aan de noordoost kant; er is een tweede, minder belangrijke, ingang in het noordwesten. Een kleine binnenplaats bij de hoofdingang leidt naar de oude olijpers en de opslagruimtes. Een stenen trap leidt naar de groentetuin.

Te oordelen naar de ruïne zoals die er nu is, was het een autonoom klooster was het gebouwd volgens de verdedigingsmanier in de Venetiaanse tijd. Het was gebouwd bovenop een ouder klooster, dat op haar beurt bijna zeker weer gebouwd was op een nog ouder heiligdom. Twee pilaren, een stenen in de tuin en een marmeren, markeren de hoofdingang (incidenteel bekend als "Charasins", omdat het leidt naar het dorp Charaso dat dicht bij ligt) en dit zi

de enige twee overblijfselen van deze oudste gebouwen. De kerk in het midd van heeft twee oude graftombes van monniken of bats. Er zijn twee andere graftombes, niet al te goed zichtbaar, vlak bij de ingang, waar een reservoir, met een heel netwerk van buizen, het regenwater opving. Een reliëf dat hier gevonden is te zien in het Agia Ekaterini Museum in Heraklion.

Het klooster van Kyra Eleousa wordt genoemd in een document van 1606, bij Gouves. In 1635 was het een onderdeel van het imposante "Saint Catherine Sinai" en werd het geleid door Mathaios Makelaris. We komen deze naam teg in een document uit 1602 en Mathaios Makelaris scheen een belangrijke rol gespeeld te hebben in de oprichting van het klooster. In een document uit 1635, wordt hij genoemd als abt van het klooster. Dit laatste document is feitelijk de huwelijksovereenkomst tussen de dichter Marco Antonio Foscolo, schrijver van het stuk "Fortunatos" en zijn toekomstige zwager Petro Vidal; h werd getekend in de aanwezigheid van de abt Mathaios Makelaris van het klooster van Kyra Eleousa en van de priester van het nabijgelegen dorp Koxa Eerwaarde Giorgos Serepetsis.